

Η ΕΥΛΙΝΗ ΚΝΗΜΗ

Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1782 ὁ χειρουργὸς Λουδοβίκος Θεβενέ, ἐκ Καλαί, προσεκλήθη δι' ἀνώνυμου ἐπιστολῆς νὰ μεταβῇ τὴν ἐπιούσαν εἰς τινὰ οἰκίαν, παρὰ τὴν πόλιν, μετὰ τῶν ἀναγκαιούτων χειρουργικῶν ἐργαλείων διὰ τὴν ἀποκοπὴν μιᾶς κνήμης. Ὁ ἰατρός Θεβενέ ἦτο διασημὸς, μὴ περιοριζομένης τῆς φήμης αὐτοῦ μόνον ἐν Καλαί· πολλάκις προσεκαλοῦν αὐτὸν εἰς Ἀγγλίαν διὰ σοβαρώτατα ἰατρικὰ συμβούλια. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπηρετήσε παρὰ τῷ στρατῷ, παρὰ δὲ τὸ ὀλίγον ἀπότομον τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ πάντες τὸν ἠγάπων διὰ τὴν εὐκρινείαν, ἀγαθότητα καὶ τιμιότητα αὐτοῦ. Ἐπὶ πολὺ ἐδίστασε πρὶν ἢ ὑπακοῦσθαι εἰς τὴν ἀνώνυμον ταύτην πρόσκλησιν. Ὄριζετο μετὰ λεπτομεροῦς ἀκριβείας ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος, ἢ δ' ἐγγχείρισις ἐνός μέλους εἶνε πάντοτε περιέργος ἐργασία δι' ἓνα καλὸν χειρουργόν...

Ἄλλ' ὁ ἰατρός φοβηθεὶς ἐνέδραν ἔμενε παρ' αὐτῷ. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔλαβε νέαν πρόσκλησιν προσεκαλεῖτο ἐπείγοντως. Προειδοποιοῦν αὐτὸν ὅτι τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν, ὄχημα θὰ παρελάμβανεν αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας του, ὅπως τὸν μεταφέρει εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος.

Ἄμα τὸ ὄρολόγιον ἐσήμανε τὴν ἐνάτην ὥραν, ὡραῖον ἀνοικτὸν ὄχημα εὐρίσκειτο πρὸ τῆς θύρας τοῦ χειρουργοῦ. Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐδίστασε πλέον καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ὀχημάτος. Μόλις δὲ καθεσθεὶς ἠρώτησε τὸν ἀμαξηλάτην:

— Ποῦ πηγαίνομεν;

— Ὅπου διατάχθη νὰ σὰς ὀδηγήσω, ἰατρέ, ἀπήντησεν ἀγγλιστὶ ὁ ἀμαξηλάτης, καὶ ἔμαστιγώσαε τοὺς ἵππους αὐτοῦ.

— Ὡ! ὦ! ἔχω νὰ κάμω μὲ Ἀγγλον, ἐσκέφθη ὁ ἰατρός, ἀλλὰ θὰ μοῦ πληρώσῃ τὴν αὐθάδειαν τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Τὸ ὄχημα ἔφθασε τέλος.

— Ποῖος ἀσθενεῖ; ἠρώτησεν ὁ Θεβενέ τὸν ὑπηρετήν. Εἶνε ἀνὴρ ἢ γυνή;

— Ὁ κύριος θὰ ἴδῃ, τῷ ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ ὑπηρετής.

Πράγματι, πρὸ τῆς θύρας ὑπεδέξατο αὐτὸν ὡραῖος νέος, ἡλικίας εἴκοσι πέντε ἕως τριάκοντα περιπυρῶν, καὶ τὸν εἰσήγαγεν ἐντὸς μεγάλου δωματίου πλουσίως διασκευασμένου.

— Σεῖς μὲ προσεκαλέσατε;

— Ναί, κύριε, καὶ χαίρω βλέπων ὅτι ἐδέχθητε τὴν ἀνώνυμον πρόσκλησίν μου. Ἀναπαυθῆτε, σὰς παρακαλῶ... Ἐχετε ἀνάγκην νὰ λαβετε τι πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἐγγχείρισις;

— Ἄλλ' ἐν πρώτοις, κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἴδω καὶ νὰ ἐξετάσω τὴν κνήμην ἵσως δὲν εἶνε ἀναγκαῖα ἡ ἐγγχείρισις...

— Ἡ ἐγγχείρισις εἶνε ἀναγκαῖα, ἰατρέ Θεβενέ; κινήσατε, παρακαλῶ.

Ὁ ἰατρός ἐκάθησεν.

— Ἀκούσατέ με, ἐπανέλαθεν ὁ ἄγνωστος οἰοδηγότα καὶ ἂν ἦνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐγγχείρισως, ἰδοὺ ἐκατὸν γυνεαί, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε ἰδκαί σας ἀμα τελειώσητε· ἀλλὰ θέλω ν' ἀποκόψητε τὴν κνήμην μου, νὰ μοι τὴν ἀποκόψητε ἀμέσως, ἐνόησατε τοῦτο καλῶς; ἂν ἀρνηθῆτε, εὐρίσκεισθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὅσον δ' εἶνε βέβαιον ὅτι ὑπάρχει Θεὸς εἰς τὸν οὐρανόν, τινάζω ἀμέσως τὰ μυαλά σας εἰς τὸν ἀέρα.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου αὐτοῦ πιστόλιον, τὸ ὁποῖον ἔστρεψε κατὰ τοῦ ἰατροῦ.

— Ὡ! κύριε, δύνασθε νὰ μὲ σκοπεύσητε, τὸ πιστόλιόν σας δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ ὠχριάσω· ἀλλ' ἴδωμεν· εἰπατέ μοι εὐκρινῶς καὶ ἀνευ περιστροφῶν, διατί μ' ἐπροσκαλέσατε;

— Σὰς τὸ εἶπον· διὰ ν' ἀποκόψητε τὴν δεξιάν κνήμην μου.

— Εὐχαριστῶς, κύριε· κόπτω καὶ τὴν κεφαλὴν σας, ἂν τοῦτο σὰς εὐχαριστή; ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατάμαι, ἡ κνήμη σας μοι φαίνεται ὑγιής. Πρὸ ὀλίγου μάλιστα διέβητε τὴν κλιμακα μετὰ εὐκινήσιας σχοινοβάτου.

— Ἀδιαφορὸν ἐπιθυμῶ νὰ μοι τὴν ἀποκόψητε.

— Κύριε! εἰσθε τρελλός!

— Τοῦτο, ἰατρέ, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει.

— Ἄλλ' ἔχω, νομίζω, τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτήσω, διατί θέλετε ν' ἀπαλλαγῆτε κνήμης τοσοῦτον ὑγιούς καὶ καλοκαμωμένης; διότι τέλος, κύριε, εἴμεθα ξένοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω ἀποδείξεις ὅτι πραγματι ἔχετε τὸ λογικόν σας.

— Κύριε Θεβενέ, θέλετε νὰ ἐκτελέσητε τὴν ἐπιθυμίαν μου;

— Ναί, κύριε, ὅταν μοι δώσητε ἀποχρώντα λόγον διὰ ν' ἀναγκασθῶ νὰ προσβῶ εἰς ἐγγχείρισιν τοσοῦτω παράδοξον.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δυναμαὶ ν' ἀποκαλύψω πρὸς ὑμᾶς τὴν ἀλήθειαν ἵσως δυνήθω νὰ τὸ πράξω ἐντὸς ἔτους. Ἀλλὰ στοιχηματίζω ἀνευ φόβου, ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ὁμολογήσητε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ὅτι τὸ λογικόν μοι ὑπηγόρευσε τὴν στέρησιν τῆς μιᾶς κνήμης, καὶ θὰ ἐπιδοκιμάσητε τὴν ἀπόφασίν μου.

— Οὐδὲν στοιχημα ἀποδέχομαι πρὶν ἢ μοι εἴπητε τὸ ὄνομα σας, τὴν διαμονὴν σας, τὴν ὀικογένειαν καὶ τὸ ἐπάγγελμα σας.

— Θὰ πληροφωρηθῆτε τὰ πάντα, κύριε, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω· μὲ θεωρεῖτε ἄνθρωπον τίμιον;

— Ὁ τίμιος ἄνθρωπος, κύριε, δὲν σκοπεύει μὲ πιστόλιον ἓνα χειρουργόν διὰ νὰ τὸν βιάσῃ ν' ἀποκόψῃ τὴν μίαν κνήμην του. Ἐγὼ καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσω, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐτι, διότι μοι εἰσθε πάντῃ ξένος, οὐδέποτε δὲ θὰ συγκατανεύσω νὰ σὰς ἀκρωτηριασῶ, ἕκτος ἂν τοῦτο

εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν ὑγίαν σας. Ἦδη, κύριε, ἂν θεωρῆτε ἑαυτὸν ὑπόχρεον νὰ καταστήτε φρονεὺς ἀθῶου οἰκογενειάρχου, πυροβολήσατε.

— Ἐχει καλῶς, ἰατρέ· εἴθε ἄνθρωπος γενναῖος. Δὲν θὰ σὰς φρονέσω, ἀλλὰ θὰ σὰς βιάσω νὰ μοι ἀποκόψετε τὴν κνήμην, καὶ θὰ πράξτε ἐξ οἴκου πρὸς με ὅ,τι δὲν ἐπεισεν ὑμᾶς νὰ πράξτε ὁ φόβος καὶ τὸ δέλεαρ τοῦ χρυσοῦ.

— Πῶς τοῦτο, κύριε;

— Θὰ διατρύψω διὰ σφαίρας τὴν κνήμην μου ἐνώπιον ὑμῶν.

Πράγματι, ὁ νέος ἐκαθέσθη καὶ διὰ τοῦ πιστολίου ἐσκόπευσε τὸ γόνα αὐτοῦ. Ὁ ἰατρός ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Ἄν κινήθῃτε, ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος, πυροβολῶ. Μίαν ἐτι λέξι. Θέλετε νὰ με ἀπαλλάξτε ἀνωφελοῦς ἀμηχανίας; Θέλετε διὰ τῆς ἀρνήσεώς σας νὰ με βιάσητε νὰ αὐξήσω τοὺς πόλους, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ὑποστῶ;

— Κύριε, ἐτι ἀπαξ, εἴθε τρελλός! ἄλλ' ὑποκύπτω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, συγκατατίθεμαι νὰ ἀποκόψω τὴν δυστυχῆ ταύτην κνήμην σας.

Αἱ προπαρασκευαί ἐγένοντο πάραυτα. Μετὰ τὴν πρώτην τομὴν ὁ Ἄγγλος ἤναψε τὴν καπνοσύριγγα αὐτοῦ καὶ ὤμοσεν ὅτι δὲν θὰ ἀπεχωρίζετο αὐτῆς· πιστὸς εἰς τὸν λόγον του ἐκάπνιζεν ἄχρις οὗ ἡ κνήμη αὐτοῦ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ κ. Θεβενέ ἀνέπτυξε τὴν συνήθη αὐτῷ δεξιότητα, ἐντὸς δὲ σμικροῦ ὁ ἀσθενὴς ἐγένετο ὑγιής. Ἡμεῖς γενναίως τὸν χειρουργόν, ἐκάστοτε δ' ἠσθάνετο αὐξάνουσαν τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψίν του. Τέλος ἀφοῦ δακρύων τὸν ἠγαρίστησε διότι τὸν ἀπήλλαξε τῆς κνήμης του, ἐπανήλθεν εἰς Ἀγγλίαν μετὰ ἐξαιρέτου ξυλίνης κνήμης.

Μετὰ 18 περίπου μῆνας ὁ κ. Θεβενέ ἔλαβεν ἐξ Ἀγγλίας τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

«Κύριε Θεβενέ!

«Ἐγκλείστως εὐρίσκετε ἐνταλαμ 250 γινειῶν ἐπὶ Παρισίων, τὰς ὁποίας παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε πρὸς ἐνδειξὴν τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἀποστερήσαντές με μέλους τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ μόνον πρότιμονμα εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχίαν μου, κατεστήσατέ με τὸν εὐτυχέστερον τῶν θνητῶν. Καὶ ἤδη, κάλλιστε τῶν ἀνθρώπων, θὰ μάθετε τέλος τοὺς πραγματικούς λόγους τῆς πράξεως, τὴν ὁποίαν εὐπρεστήθητε νὰ χαρακτηρίσητε ὡς τρέλλαν καὶ ἰδιοτροπίαν. Ἰσχυρίσθητε ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ παρακινήσῃ τινὰ τοῦ νὰ στερηθῇ ἐκουσίως ἐνὸς μέλους αὐτοῦ. Καλῶς ἐπράξατε ἀρνηθέντες τὸ στοίχημα τὸ ὁποῖον σὰς προέτεινον, μάθετε δὲ τὴν ἀλήθειαν.

» Μικρὸν μετὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐπάνοδόν μου ἐγνώρισα τὴν Αἰμιλίαν Χάρλεϋ καὶ ἐμμανῶς ἠράσθη αὐτῆς. Οἱ συγγενεῖς

μου ἐπεδοκίμασκν προθύμως τὸν ἔρωτά μου ἐνεκα τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς εὐγενείας τῆς νέας, μολονότι ἐγὼ εἶχον ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν καλλονὴν καὶ τὸν ἀγγελικὸν αὐτῆς χαρακτήρα. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ σύρω μετὰ τοσούτων ἄλλων τὸ θοι-αμβευτικὸν αὐτῆς ἄρμα.

» Φεῦ! φίλτατέ μοι κύριε, ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ καταστῶ ὁ δυστυχέστερος πάντων τῶν ἀντιζήλων μου, διότι ἡ Αἰμιλία ἐμὲ μόνον ἠγάπησε, μοι ὠμολόγησε τὸν ἔρωτά της καὶ μοι ἠρνήθη τὴν χεῖρά της. Μάτην ἰκέτευον αὐτὴν ἐπικούρους ἔχων τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους αὐτῆς· ὑπῆρξεν ἄκαμπτος.

» Ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνακαλύψω τὸν λόγον τῆς ἐπιμόνου ἀρνήσεώς της. Τέλος μία ἀδελφὴ της μοι ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν. Ἡ μὲς Χάρλεϋ ἦτο περικαλλεστάτη ἀλλὰ, πρᾶγμα παράδοξον, εἶχε γεννηθῆ μετὰ μίᾶς μόνον κνήμης, ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου δ' ἐλαττώματος αὐτῆς ἠρνεῖτο τὴν χεῖρά μου, ἐκ φόβου μήπως μοι ἐμπνεύσῃ ἀηθίαν.

» Ἀμα πληροφορηθεὶς τοῦτο ἔλαβον πάραυτα τὴν ἀπόφασίν μου. Ἀπεφάσισα νὰ ἐξουδετερώσω τὸ ἐλαττωμα τοῦτο ὑποκύπτων καὶ ἐγὼ εἰς αὐτό, τοῦτο δὲ κατώρθωσα, σεβαστέ μοι κύριε Θεβενέ, χάρις εἰς ὑμᾶς.

» Ἐπανήλθον εἰς Λονδίνον μετὰ τῆς ξυλίνης κνήμης μου, καὶ πάραυτα μοι ἐδόθη ἡ χεῖρ τῆς μὲς Χάρλεϋ· διότι συνεπεῖξα ἐπιστολῆς προηγηθείσης ἐμοῦ, φήμη διεδόθη ὅτι συνεπεῖξα πτώσεως ἐξ ἵππου συνέτριψα τὴν κνήμην μου, ὡς ἐκ τοῦτου δ' ἀπέκοψα αὐτήν, καὶ ἐγενομένη ἀντικείμενον γενικοῦ οἴκου. Τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου μας τῇ ἐξωμολογήθην διὰ πρώτην φοράν τὴν θυσίαν εἰς ἡν προσέθην ὅπως κατώρθωσω νὰ λάβω τὴν χεῖρά της. Ὁ ἔρωσ της ὡς ἐκ τούτου ἠῤῥησεν ἐτι μάλλον. Ὡ! ἰατρέ, θὰ ἀπέκοπτον δέκα κνήμας, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης λύτης, διὰ ν' ἀπολάυσω τὴν Αἰμιλίαν μου.

» Μόνον ὁ θάνατος δύναται νὰ περατώσῃ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην μου. Ἐλθετε νὰ ἴδητε ἡμᾶς εἰς Λονδίνον, ὅταν δὲ γνωρίσητε τὸν ἄγγελον τῆς ζωῆς μου, ἐνῶ μὲ ἐχαρακτηρίζετε ὡς τρελλόν, θὰ ζηλεύσητε τὴν τρέλλαν μου.

Κάρολος Τάμπλ.»

Ὁ ἰατρός ἐδείκνυεν ἐπὶ πολὺ πρὸς τοὺς φίλους του τὴν ἐπιστολήν, διηγούμενος πρὸς αὐτοὺς ἀπάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐπεισοδίου, ὡσάκις δὲ διηγέτο τὴν ἱστορίαν ταύτην ἐγέλα προσθέντων. — Εἶνε ὑπέρποτε τρελλός.

Ἀπήνησε δὲ ὡς ἐπομένως:

«Κύριε Τάμπλ,

«Εὐχαριστῶ ὑμᾶς διὰ τὸ ὄντως βασιλικὸν ἐνθύμιόν σας, διότι δὲν δύναμαι νὰ χαρακτηρίσω ἄλλως τὴν ἀποστολήν χρηματικῆς ποσότητος

κατὰ πολὺ ὑπερέτερας τῶν ταπεινῶν ἐκδουλεύσεων ἄς ἀπέδωκα ὑμῖν.

«Σὰς συγχαίρω διὰ τὸν γάμον σας μετὰ τῆς θαυμασίας συμπατριώτιδος ὑμῶν. Τῇ ἀληθείᾳ, πολὺ θὰ ἐσκεπτόμην νὰ θυσιάσω μίαν κνήμην, ἔστω καὶ ὅπως ἀποκτήσω ὠραίαν καὶ ἐνάρετον σύζυγον, καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶνε μεγάλη ἡ θυσία ἂν καταστῇ τις εὐτυχέστερος μετὰ μιᾶς κνήμης ὀλιγώτερον. Ὁ Ἀδὰμ ἐθυσίασε μίαν πλευρὰν ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν Εὐάν· πολλοὶ ἄλλοι, μετ' αὐτόν, ἐξέθησαν χάριν ὠραίων τὴν ζωὴν αὐτῶν... Ἀλλὰ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας ὑμῶν, ἐπιτρέψατε νὰ ἐμμένω εἰς τὴν πρώτην γνώμην μου. Πιθανῶνατον νὰ ἔχετε δίκαιον ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι εὐρίσκεσθε εἰσέτι εἰς τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος... Ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ δίκαιον, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἀπαιτεῖται καιρὸς πρὸς δικαιολόγησιν τῆς γνώμης μου, διότι μόνον μετὰ παρέλευσιν χρόνου ἀναγνωρίζομεν τὰς ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι προσβάλλουσι τὴν φιλαυτίαν ἡμῶν.

«Ἄν αἱ προβλέψεις μου, κύριε, δὲν μὲ ἀπατώσι, (καὶ εἴθε νὰ μὲ ἠπάτων!) μετὰ δύο ἔτη θ' ἀρχίστητε νὰ ἐπιθυμῆτε ὅπως ἡ ἐγγείρισις ἐγένετο κάτωθεν τοῦ γόνατος· μετὰ τρία ἔτη θὰ ἐπιθυμοῦσατε νὰ ἐχάνατε μόνον τὸν πόδα· μετὰ τέσσαρα ἔτη θὰ ἐθεωρεῖτε ὅτι θὰ ἤρκει ἡ ἀπώλεια μόνον τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ποδός σας, πρὸ δὲ τοῦ τέλους τοῦ πέμπτου ἔτους θὰ λυπηθῆτε διὰ τὴν θυσίαν καὶ μόνον τοῦ μικροῦ δακτύλου.

«Λέγω ταῦτα πάντα, πιστεύσατέ μοι, οὐδαμῶς ἀμφιβάλλων περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς κυρίας Τάμπλ, περὶ τῶν ὁποίων μοὶ ἀναφέρετε. Ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀρετὴ εἰσι προσωρινώτερα τῆς κρίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὴν νεότητά μου θὰ ἐξέθετον εὐχαρίστως τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ τῆς φιλάτης μου, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ ἐθυσίαζον μίαν κνήμην. Οὐδέποτε θὰ μετενόουν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μιᾶς, ἀλλ' ἐκάστοτε θὰ ἐθλιβομένη διὰ τὴν ἄλλην. Ἄν δὲ συγκατένευόν ποτε εἰς τοιαύτην θυσίαν, θὰ ἔλεγον βεβαίως· Θεβενέ, φίλε μου, διέπραξες μεγίστην τρέλλαν!

«Ἔχω τὴν τιμὴν κτλ.

A. Θεβενέ. »

Τῷ 1793 ὁ ἰατρὸς Θεβενέ, καταγγελλόμενος ὡς ἀριστοκράτης ὑπὸ συναδέλφου φθονοῦντος τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Λονδίνον ὅπως διαφυγῇ τὸν κίνδυνον ἐγγειρίσεως ἣν πρὸς οὐδένα οὐδέποτε ἐποίησε, κατὰ δὲ τὴν εἰς Λονδίνον ἀφίξιν αὐτοῦ ἠρώτησε ποῦ κατῴκει ὁ σὶρ Κάρολος Τάμπλ, ὅστις ἀσμένως ὑπεδέξατο αὐτόν.

Ὁ κ. Τάμπλ, καθήμενος ἐπὶ ὠραίου ἀνακλίντρου, παρὰ τὴν ἐστίαν, εἶχε πρὸ αὐτοῦ φίλην πλήρη πόρτερ, εἰκοσὰς δὲ ἐφημερίδων περὶ αὐτόν ἀπεδείκνυεν ὅτι δυσχερῶς ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ.

— Καλῶς ἤλθατε, κύριε Θεβενέ, ἀνέκραξεν ὁ

σὶρ Κάρολος Τάμπλ. Συγγνώμην ἂν κάθημαι ἀσμένως ἢ κατηραμένη ξυλίνη κνήμη μου δὲν λειτουργεῖ πάντοτε καλῶς. Ἀναμφιβόλως, ἀξιολογέ μου φίλε, ἠθελήσατε νὰ ἴδῃτε ἂν μετεμελήθην διὰ τὴν ἰδιοτροπίαν μου.

— Φεῦ! ὄχι, εἰμὶ φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος μου, καὶ ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἀφ' ὑμῶν προστασίαν.

— Τότε, ἰατρεί, ἐπιθυμῶ νὰ ἔχετε ἄσυλον μόνον τὸν οἶκόν μου, διότι εἰσθε συνετὸς μεταξὺ τῶν συνετῶν... Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, φίλτατέ μοι κύριε, θὰ ἤμην ναύαρχος ἂν αὐτὴ ἡ ἐπικατάρατος ξυλίνη κνήμη δὲν μὲ ἀπέκλειε τῆς ὑπηρεσίας τῆς πατρίδος μου. Ἀναγινώσκω ἐνταῦθα σημαντικωτάτας εἰδήσεις καὶ καταρῶμαι τὸν ἀστέρα μου διότι οὐδαμῶς δύναμαι νὰ μετᾶσχω τῶν συμβαινόντων. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔλθῃτε διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃτε.

— Ἀλλὰ, κύριε Τάμπλ, ὁ ἄγγελος τῆς ζωῆς σας δὲν εἶνε ἄγγελος παρήγορος;

— ὦ! ὁ ἄγγελος ἀπέπτη, ἡ ξυλίνη αὐτοῦ κνήμη τὸν ἐμποδίζει νὰ χορεύῃ, ἐπέδωθη εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ τὸ σκάνδαλον, ἀδύνατον δὲ νὰ τὸν περιορίσω. Ἐν τούτοις εἶνε γυνὴ ἀρκετὰ καλὴ... κατὰ τὸν τρόπον αὐτῆς.

— Λοιπὸν, εἶχον δίκαιον;

— Φεῦ! ναί, φίλτατέ μοι ἰατρεί, διὰ τοῦτο συνέστησα εἰς τοὺς υἱούς μου τὸ ἀξίωμα τοῦτο: Ποτέ μὴ κάμῃτε χάριν μιᾶς γυναικὸς θυσίαν ἀνεπανόρθωτον· κόψατε, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃτε, τὴν κόμην, τὸ γένειον καὶ τοὺς ὄνυχάς σας, διότι ταῦτα μεγαλόνουσι πρὶν ἢ λάβῃτε καιρὸν νὰ μεταμεληθῆτε, ποτέ ὅμως μὴ θυσιάσῃτε δι' αὐτὴν βραχιόνα ἢ κνήμην, καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε ἄγγελος, ὡς ἡ μήτηρ σας!

(Μετὰφρασις)

**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἐπιστέλλονται ἡμῖν τὰ ἐπόμενα:

Φίλε Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐστίας»,

Μετὰ πολλοῦ τοῦ διαφέροντος ἀναγινώσκων πάντοτε τὸ κάλλιστον ὑμῶν περιοδικόν, παρετήρησα ἐν αὐτῷ προχθὲς περίεργον μελέτην τοῦ καθηγητοῦ W. Preyer περὶ αὐτοκτονίας παρὰ τοῖς ζώοις, μεταφρασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. Σπ. Μηλιαράκη.

Καίτοι πάντῃ ἰδιώτης τῆς φυσιολογίας καὶ συνωδᾶ ἀνίκανος νὰ ἐκφέρω γνώμην ἐπὶ ζητήματος εἰς αὐτὴν ἀναγομένου, ἀποτολμῶ ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω ὑμῖν, ὅτι τὰ περὶ αὐτοκτονίας τοῦ σκορπίου ἀναφερόμενα φαίνονται πῶς ἀντιστρατευόμενα πρὸς τὰ παρὰ τῆς πείρας διδασκόμενα. Ὁ καθηγητὴς W. Preyer ἰσχυρίζεται, ὅτι οὐχὶ ἡ ἰδέα τῆς ἀπελπισίας ὡθεῖ τὸν σκορπίον νὰ φονεῖται διὰ τοῦ ἰδίου κέντρου, ἀλλ' ὅτι